

פרשת השבוע על פי ה"שם משמאלי"

פרק פ' נח

ג. גיגיון ז' ינואר 1920 נס 27

ה. א' כ' ינואר 1920 נס 27

שנת תר"ע

להבין למה לא נמצא בשבת קרבען חטאota המודדים הענין דבorth' כי טעם החטאota הוא טהרטא' יפרישו עצם מטהרא' דקorth'ו, כי ע"י טומאת מקדש וקדשו יש להם אחיה בצד מה, לכן מקריבין חטאota לא הפרישו אותם מן הקorth'ה וכענין השער לעוואל, י"ש, ושבת גם بلا זה אין להם שום אחיה וכלוחו ערךין כל דיןין מתבערין מינה, ואם קרבו היו בטולין כהמש דונג מפני אש, ומוסוף של שבת הוא בגדי יוסף, מבואר בכתב האורייל, ובשילה שהיא בחלקו של יוסף הי קדשים קלים ומע"ש נאכלין בכל הרואת, שא"צ חומה להפסיק מפני החיזונים שלא יינקו מהקדושה, כמו שהי' הענין בחומרת ירושלים, כי בכל מקום שיכלין לראות את שילה לא היה מציאות שיכוו שם החיזונים, כי מלחמת קדושת שילה שבחלקו של יוסף הי החיזונים יראים לתהקרב. וזה הענין הוא ג'כ באיש פרטיו כי האדם הוא עולם קטן ותבל הוא מקדש, והמנכensis הרהוריהם ומחשובות רעות ללבו הוא המכניים טומאה למקדש, ואם בא לו לאדם מחשה ורזה ברעיזינו אינו עומד ומחשוב בה רק מסירה תיקף מעליון, זה הוא כנטמא במקדש ולא שהה שיעור השתחווה ופטור, ואם שהה חייב כאילו הנקנץ הטומאה (שבועות י"ד) וכמ"ק במחשבה הבאה לו לאדם מלאי' וממחשב בה אינו מסירה תיקף מלבו הרוי כאילו הביא עצמו לידי הרהור וכאילו הנקנץ טומאה לא למקדש, ושמירת השבת היא תיקון שלא יבוא לידי הרהורים רעים, והאדם שיש לו קדושת שבת כל השבוע היא מנעה ממנו מחשובות רעות שלא יגעו בו:

בגמ' שבת (ק"ה) כל המנגג את השבת נותני לו משאלוות לבו. הפירוש אצל שנוטני דעת לב adam ידעת מה ישאל:

"ל עפי' מהガדרנו כבר כי הפגם או הי' מגיע לשם י"ד ה"א, הוא השם שמייד על תחורת משפחות ישראל, והוא שבן איש לאשה, י"ד באיש וה"א באשת, כי ידוע שם זה רומו למקום וחיבור גבורה שאין בו הפסיק לעולם ובשלזון המקובלים נקרא תרין רעין שלא מתרפישין, והינו שאפי' בಗלות שלבשו השמים קדרות ותוננה משולום נפשי, מ"מ חיבור גבורה זה אנחנו מתרפיש וע"כ הוא שורה בין איש לאשה כשהחיבור הוא על טהורת הקודש, וע"כ מעד על טהרת המשפה, ובאשר אז הי' מגיע הפגם למקום גבורה זה ופינחס תיקו אותו, ובאשר חברו זה שתיקן פינחס אינו מתרפיש לעולם, א"כ לעולם כמו כי עמד מעשה פינחס, וע"כ מכפר נמי לעולם, וע"כ שכרו אותו נמי חיבור היסודות שבו וחברו גופו ונפש, ע"כ עדין הוא קיים;

פקוד ה' אלקי הרוחות וגוי צו את בני' וגוי, בספרי הובא בריש' מה אמרו למלعلا פקוד ה' אל הקב'ה עד שאתה מצוני על בני' צוה את בני' עלי', ולהבין למה דוקא קרבנות, הנה כתיב קח לך וגוי איש אשר רוחך ופרש' שיוכל להלך בגדך רוחו של כא"א ע"כ, וזה יתרון רק אם כל ישראל אחדות, היינו שוכלם ש להם תכלית אחת, להיא עבדות ה', רק שזה דומה לו שהעבורה צריכה להיות באופן זה, ולזה נדרמה לצריכה להיות באופן אחר. הא למה זה דומה לשאל המפקד על צבא המלחמה שליכולים יש תכלית אחת לניצח את האויב והוא פוקר עליהם מה ישעשה כל אחד ואחד, ובזה הוא מאחד אותם. כן מנהג ישראל צריך להנaging לכוא"א סדר עבדותו כפי שורש נשמותו, וזה רק אם תכלית כוונתם אחת, אבל אם אינה לחכילה את לא יכול המנהיג להועיל להם. והנה כי' אבי אדם' זכללה'ה אמרatum שטמידון באים מכבשים ולא משווים שהם המובחרים שבקרבנות, כמו' בפייט (בשחרית يوم ב' של פסח) ועל כל ניחוח עלית תשורת שור, הו' כמו' ש במד'ר מה בכשים אין להם אלא קול אחד אף ישראל אין להם לא לב אחד לאביהם שבשמי, עכודה'ק ז"ל, וזה עניין התמידין שאחדין את כל ישראל לעבודת הש"ה, ו'ש חז'ל (במד'ר פ' ב'א) מעולם לא ה' אדם בירושלים ובידיו עון, דעת' התמידין שמאחדין את ישראל בא כל אחד למקור ישראל, והמקור של ישראל אינו יכול לסבול עונות בכו מילא נפרדים העוגנות מהם. זו'ש מרע'ה בעדות קrho אל תפן אל מנהחם וברשי' בשם מדורש יודע אני שיש להם חלק בתמיד צבור אף חלוקם לא יקובלו לפניך לרוץון וכו', לאחר שהיפוך כוונת התמידין, שהם היו חפצים לעשות פירוד בין ישראל הדבקים. וזה מובן מה שדקך כי' א' אדם' זכללה'ה מודע לא התפלל מרע'ה עליהם, כי כל התפלות הם רק מצד הכלל כמו שמתפללין גם על חוללה נפשם עבור ישראל ולא זכו לה, ואפי' מרע'ה לא הייתה לו כואת. ויל' דתנה בקהלות [ובפרט בלשון אחר] וכי כפר על בני' וכי כפר לא נאמר אלא וכי כפר שעדי עכשו לא זו אלא עמד ומכפר עד שיחיו המתמים. ותפירוש כי' וכפר

3 מה שדקך ב'ק א' אדם' זכללה'ה מודע לא התפלל מרע'ה עליהם, כי כל התפלות הם רק מצד הכלל כמו שמתפללין גם על חוללה נפשם עבור ישראל ולא זכו לה, ואפי' מרע'ה לא הייתה לו כואת. ויל' דתנה בקהלות [ובפרט בלשון אחר] וכי כפר על בני' וכי כפר לא נאמר אלא וכי כפר שעדי עכשו לא זו אלא עמד ומכפר עד שיחיו המתמים. ותפירוש כי' וכפר

4 במדרש תנומה (ט' א') אכן נהני נתן לו את בריתתי שלם שעידי הוא קיים, ובזה'ק מכמה מקומות שפניחס הוא אל', ויש להתבונן הלא כהה דליקים שמכורו נפשם עבור ישראל ולא זכו לה, ואפי' מרע'ה לא הייתה לו כואת. ויל' דתנה בקהלות [ובפרט בלשון אחר] וכי כפר על בני' וכי כפר לא נאמר אלא וכי כפר שעדי עכשו לא זו אלא עמד ומכפר עד שיחיו המתמים. ותפירוש כי' וכפר

5 הוא לשון עבר בלבד, אבל זיכר הוא כלל משניות, שלשון יכפר הוא לעתיד, אבל שהו' שחייב שבראו מהפכו לשעבר, א' כל הוא מרכיב מעבר ועתיד, ע' משמש הוראת שנייהם, וכבר דברנו בכלל זה במק'א בארוכות. ובטעמו של דבר מ'ש מכל הכפרות שאינן מכפרין על העתיד ועד שיחיו המתמים,

עצמם, ובכל שלוחה ושלווה שמגיעה אליהם נדמה בעיניהם שmag'ע להם עוד יותר, ע"כ לא די שלא הקריבו אלא הצעיסון, אבל ישראל ש"ע התקלבות נשבר לבם בקרובם ועוביין להשיות מרועתא דלבא, וזה עיקר קרבן לה' כמ"ש בזוהר שמאברים אישיו וז"ש את קרבני המלאכים שנקראים אישיו וזרדים נהני לחמי לאייש, ולהשיות איתנו מגיע רך הוידי ושבירת הלב במאה"ב (תהלים נ"א) זבחו אלקים רוח נשבריה, ז"ש במד"ר בפסח הקרבנו לך כי וזה רומו בתבבה לך, ואומהה"ע הם להיפוך, וכאמור הרבי ר' יהונתן ז"ל על מהה"ב גדריל ה' לעשות עמו הינו שמחים שהלובגה שאומהה"ע אמרים שאם ה' השית נתנו להם כאות היו לוקחין השמחה לעצמן: והנה בז"ז מחתת שברת הלב באה שמחת טומאה מן הארץ ממלא לא תהי' שבירת לב וא"כ מאין יבואו מועדים, אך הוא ע"י שבירת הלב שמי ואבל בז"ז, כ' ימים הנ"ל, שם ימי האבל ליהודים ונשבר לבם בקרובם כי ירושלמי יומא פ"א ה"א כל דור שלא נבנה בתמ"ק בימיו كانوا מחרב בימיו משכירות לב זו יהיה להם מועדים לעתל', כי יפהכו לשwon ולשמחה:

והנה המועדים שבז"ז הם בוכות שבעת הרועים פסח בוכות אברהם. שביעות יעקב, ר' י"ח, יות"כ מער"ה, סוכות אה"ן, ר' ח' דוד, שבת יוסף, והמועדים הנ"ל שלעת"ל נ"ז היו כי אתה במד"ר שלא גלו ישראל עד שכפור בכב"ב אותיות התורה א"כ כשיתפהו לשwon ולשמחה להיות היי המועדים בוכות התורה:

היפוך עניין המניין שהוא להיות עז כנמר וכוי' ואלו בשפלות ידים לא לבשו עז למחותם בפושעים וכבשו פגיהם בקרקע. והוא שעניין פינחס חיסכ עלייהם שהוא תיקן בשbillim מה שפגמו, שבל עגין פינחס הוא מצד הגבהת לבו בדרכיו ה' והבא למלך אין מוריין לו. ומ"מ אף שתיקון שבbillim ולא כלו ח'ו, אעפ"כ המעללה שהשיגו מתמנין הראושון שוב לא היהת אטם. וזה שצוה אותם למןנות מוחש לשחיג שניתה 10 המעללה והוא שמתבקשת במלחמה ז' האומות ב'יל. זא"כ וזה המניין לחולית וצורך ישראל ה', ומובן שצירכין לכוח דעתם להשיג המעללה ההיא ולקבל על עצם להבא שלא יאבדהו. וכענין שכחוב יhab הכלמה לחכמי פריש"י למקשי הכלמה, כי לא יתכן ליתן לאיש הכלמה כי אם בתקדם שיבקש עכ"פ חכמה, וכן גמי בעגין מעללה זו לא יתכן ליתן להם רק בתקדם סון דעתם וזרזום שיבקשוה וזה שאמר להם משה צירcin אתם להמנות 20 ה'ינו המניין הוא לצרככם כניל, ולא כמו שנראה בפשטות הדברים שאין בה תועלות אלא לידע מניין גבורותים:

במד"ר (פ' כ"א) ז"ה יסתה לגוי נכברת אמרה כנס"י לפני הקב"ה רבנן העולם הוספת שלוחה לדoor המובל שמא הקריבו כוי' לא שלא הקריבו אלא הצעיסון. ולמי הנה להוסף שלוחה זכבוד לישראל שנאמר יסתה לגוי ואין גוי אלא ישראל שנא'ומי עעמך ישראל גוי אחד וכו' בפסח הקרבנו לך בריה הקרבנו לך ביה"כ הקרבנו לך כו' אמרה כנס"י לפני הקב"ה עלי' להוסף לנו מועדות, ועלינו להיות מקריבין לפניך ובכדיין אותה, ע"כ יש להתבונן שלא מזינו במרקא שלעתיד יחשוף מועדות לישראל. ונראה שהבונה על ימי הוצאות שיחיו לעת' של לשון ולשמחה. וכשנדקד נראת שמודיע ישראל הם כ' במספר, ז' ימי הפסח ושבועות ור' ווילב"פ ושמונת ימי החג, ושבת ור'ת. ולעומת זה ימי אבל, שהיפכו לעתיד במחרה בימינו לשwon ולשמחה, הם כ' מי"ז בתמו עד תשעה באב וצום גודלי' ושרה בטבת הם 20 כ' צא מהם ג' שבתו ור' שחלא וזה הם המועדים נשארו כ', ומה מכוניט גנד כ' ימי המועדים שיש לנו עתה. והנה ישראל אם הקב"ה משפיע עליהם שלוחה ושמחה המועד, איןום לוקחים זה לעצם כענין אומהה"ע. רק הם נעשים נכענעים יותר להשיות, באשר הם הושבים ומציירים במוחשתם לפני מי הם עומדים, כענין (דברים ט"ז) יראה כל זכרך את פני ה' אלקי', ובמה שהם משברים את לבם בתשובה מזה באה שמחת החג, דע"י 30 ש אדם רואה מיעוט ערכו ושלות עצמו ואעפ"כ השית מקרבו מזה נולדת שמחה, ואorbitה הם להיפוך, כי הם צדיקים בעני

וידבר משה ואלעוז הכהן אותם גוי' וברשי' צרכיהם אותם להמנות. נראה לפרש עפ"י מה שכחוב הרמב"ן במנין הראשון שהווד דרך המלכות לפקוד את צבא המלחמות ופירשנו, שכמו במלחמות הגשימות העתיק להתי לבו אמריך בגבורים לא ישוב בפני כל, בן גני במלחמות הרוחניות עתיק להיות לאדם חזוק הלב ולחיות לבו מוגבה בדרכי השם לאמור עליה נעה וירשנו אותה כי יכול נוכל לה וה' אתנו אל תיראום. וע"כ בבואם למלחמה עם שבעת המלכים שהם רומים לשבע המודות הרעות, ולבער את הע"ז מן הארץ הקדים להם המניין, כי דבר שבמנין אינו בטל, והיוו להיות לבם מוגבה בדרכי ה' בתפקידו וההתמצאות הלב ביוטר עז' כנמר וכל כנשׂר רץ כצבי וגבור כארוי וכו': והנה בטיבacao ולא כליתי את בנ"י בקנאי, ומכל שהו מחויבים כל' ח'ו' אלא שיחסק עליהם עניין פינחס. והלא כתיב 20 (דברים ד') כי כל האיש אשר הלך אחריו בעל בעור השמידו ה' אלקי' מקריב, וא"כ אותן שלא תלכו אחריו בעל בעור מהו היי מחויבין כל' ח'ו', והמפרשים פירשו מני שיבשו פניהם בקרקע ולא מיחו בפושעים. והוא ממש